

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

& mansueti animi, & circumspecta prudentia, qui rusticam plebem non contemneret, sed ipse querulantem audiret, si quid in praefectos deferrent: Nihil erat opis alterius interuentu: Ipse qui grauabatur, dominum queritabat, & placidas aures reperit. Inde factum est, vt ad iniurias non tam promptè prosilirent rustica multitudo militares: sed a quo iustoque contenti manebant.

CAPVT XI.

OTto per idem tempus dux Brunswicensis, Henrici Transsylvani de Embica & Grubenhagenensis, qui Exfeldiam, Duderstadt, & pleraque Moguntino archiepiscopo vendidit, per Italiam Karoli Imperatoris tempore, & Wentzlai filij eius copias ductabat: Cum inter Vngaria & Hispania reges, mixtis Gallis, res de regno Neapolitano esset in controuersia, longa inter primores Italia conuersatione & militia usu, ad familiaritatem Iohanna reginae peruenit: & ab illa etiam principatu donatus Tarentino, thalamum, vt nonnulli sunt authores, eius reginae promeruit. Viuebat, praesidebatque tum in Rom. ecclesia Vrbanus VI. qui ex episcopo Barenensi ad summum translatus pontificatum, eò rem sua seueritate perduxit, vt cardinales, quod antè diximus, Galli, innouata electione, Clementem ei emulū obijcerent, in magnum Romanae ecclesiae & totius Christianismi detrimentum. Cum adhuc episcopatum idem ageret, Ottoni Germano Brunswicensi principi per familiaris erat: Inde factum est, vt in summo quoque pontificatu adiretur ab illo, pro quibusdam causis: & iam in collegio cardinaliū diū supplicē sibi passus est Vrbanus manere Ottonem, quod dissimulans pontifex aliud ageret. Cardinales autem nobilis viri perseverantiam cernentes,

tes, in pontificem versi: Pater sancte, inquit, tempus est, vt dato responso, vir nobilis non se contemptum arbitretur. Sed ea magni fastus pretensio multos Urbano auerterat. Huius Ottonis frater erat Melchior, ad episcopatum prouectus Zwerinensem: sed breui suorum in se odio concitato, perijt toxico: quod in pontificum illorum dicemus catalogo. Otto autem, sumpto magno secum virorum de Neapoli prudentium comitatu, Urbanum iterum adiit, tentans, si duritia eius emollita, cardinales dissidentes ad eum inclinaret: Simul etiam Montisferrati iuuenem marchionem, eidem pontifici studuit commendare: cui desponsata erat puella regni Trinacria haeres, vt illum pontifex de illo regno inuestiret. Sed non potuit ille reflecti pontifex durus. Iam enim de nepote suo in regnum proponendo cogitabat. Erat inter ducis consiliarios vir magnificus, ac iuris peritissimus, Nicolaus de Neapoli: qui multis rationibus & allegationibus institit flectere & inclinare pontificem Ottonis postulatis: quae commoda inde sperarentur, quae rursus incommoda, si contempta illa esset, formidarentur, ostendit. Sed nullis ille rebus permouetur. Vnde factum est, vt Nicolaus memoratus exinde cardinalium partem iustificaret, auersus pontifici. Otto autem in suam versus ditionem, et si illum verum Petri successorem & crederet, & tueretur, a familiaritate tamen viri se retraxit. Quosdam ex cardinalibus suis vinxit in carcerem, & examinari mandauit questionibus grauissimis: deinde archiepiscopos Rheni creauit cardinales, retentis ecclesijs suis: episcopum quoque Leodiensem, & nonnullos genere & literis ex Germania praestantes. Sed illi honore illo abstinere, contempto pontifice, propter violentam eius dominationem. Captos cardinales miserabiliter excarnificauit: In eculeum suspensos

questionibus interrogauit vir sanguinarius, tyranno similior quàm pontifici: Apud Genuam nonnullos aquis iussit mergi. Longam inde tragœdiam scripsit, qui vidit, Theodericus de Nyem secretarius apostolicus. Sed Urbanus breuè fecit finem viuendi.

CAPVT XII.

Gerhardus dux Slesuicenfis, Nicolaus & Adolphus comites Holsatiae in oppido Todeslo, cum urbium Lubicae & Hamburgi oratoribus ad tractatus euocati, de communi pace, de que itinerantium securitate egèrunt: Cum interim conglobati plures ex hoc genere latrocinantium, facto agmine, in contemptum eorum, qui, quod sciebant, de illis excludendis deliberarunt, prouecti ad eius loci vicina, pecora eius oppidi abegèrunt. Intelligentes qui tractabant, quid ageretur, arma sua circumspectè, qua non in pugnam videbantur opportuna: nam ad negocia pacis exhibant. Audientes tamen, quia Lubicensium praesentibus cohortem habens in campis expeditam, quanta poterant manu exeuntes, insequuti sunt hostes: & ubi propinquauè, viribus & armis coniunctis, inuasè abeuntes: & primùm quidem recuperauè pradam, deindè etiam postremos agminis inuasèrunt, nonnullis prostratis. Alij verò per fugam vix sunt elapsi: ut est saltuum in nemore infinita profunditas, quam equites penetrare non possunt. Quo tempore Tremonia bellum sustinuit aduersùm sibi vicinum comitem de Marka, qui à veteri memoria dicebantur de Alena. Is comes adiutus armis archiepiscopi Colonienfis, in festos tenuit agros ciuium, ut egredi non sinerentur. Ipsi aliquantis vicibus arma in eum produxè, omni deindè controuersia hoc modo tractatibus finitur in eam